

Ties is een medicijn op vier poten in het Catharina Ziekenhuis: 'Ik fleur er helemaal van op'

EINDHOVEN - „Hallo vriendje!”, klinkt het enthousiast als Ties de ziekenhuiskamer binnenkomt en meteen bij Jacqueline op bed springt. Samen met zijn baasje Ingrid brengt de labradoodle wat afleiding voor patiënten in het Catharina Ziekenhuis in Eindhoven. „Je maakt mijn hele dag weer goed.”

Juliët Meulendijks

ED

10 augustus 2025, 08:10

Buiten de kamer van Jacqueline Pennings kijkt Ingrid van Griensven (63) even op het lijstje dat ze eerder bij de balie van de afdeling heeft opgehaald. Daarop staat welke patiënten graag een bezoek van Ties willen ontvangen.

Twee keer per week gaat het duo langs in het ziekenhuis. Ze maken deel uit van het Knuffelhondenteam van de vrijwilligerscentrale: een groep van zes vrijwilligsters en hun acht hypoallergene labradoodles die patiënten op verschillende afdelingen opvrolijken. Voordat de honden aan het werk gaan, worden ze grondig schoongemaakt vanwege de strenge hygiëneregels die erbij komen kijken.

Deze dag staat de oncologie-afdeling op de planning. Ties en Ingrid van Griensven komen er vaker. Eenmaal binnen is de Eindhovense Pennings meteen enthousiast en dat merkt Ties ook. Hij past zijn energie erop aan, gaat bij de vrouw op schoot zitten en deelt gul kusjes uit. „Dit zouden ze elke dag moeten doen”, zegt Pennings als Ties er rustig bij gaat liggen.

Zelf heeft ze ook een hond. „Een Newfoundlander. Die mag thuis ook op bed. Ik mis haar zo erg, volgende week komt ze op bezoek”, vertelt ze met een grote lach op haar gezicht, terwijl ze de bruin-witte hond op haar ziekenhuisbed aait. „Hier is het alleen maar ziek, ziek, ziek en heel veel witte jassen. Dit is een heel ander soort medicijn”, zegt ze terwijl ze naar het beestje knikt.

Als het tijd wordt om naar de volgende kamer te gaan, geeft Van Griensven een kaartje en gelukspoppetje van Ties aan Pennings. „Een beetje geluk kun je vast gebruiken.”

‘Hey vriend’

Eenmaal op de gang checkt Van Griensven haar lijstje nog eens. Ze loopt al drie jaar met haar knuffelige viervoeter door de gangen van het Catharina. Eerst met haar andere hond Duuk, nu met Ties. „Het is heel leuk om met hem bezig te zijn en iets voor mensen te kunnen betekenen”, vertelt ze.

Dat lukt, blijkt ook bij een volgende kamer. Marc ligt al voor de vierde keer in twee maanden tijd op de afdeling oncologie. Beter wordt hij niet meer en dat valt enorm zwaar. De paar minuten afleiding zijn dan ook meer dan welkom. „Hey vriend, dat is fijn hè”, zegt hij terwijl hij het beestje knuffelt.

Zijn vrouw is ook op bezoek. Terwijl Marc en Ties knuffelen, maakt ze snel wat foto's voor de familie-app. „Dit geloven ze nooit”, zegt ze. „Ik ben bang voor honden”, vertelt hij. Het is er niet aan af te zien. Ook Marc krijgt een kaartje en een gelukspoppetje van Ties. Bij het afscheid heeft hij rode ogen en haalt hij zijn neus even op. „Bedankt, dit was geweldig.”

Het geeft Van Griensven ook een goed gevoel. „Je haalt iemand even helemaal uit die medische wereld. Soms hoor ik terug dat ze het er nog dagen over hebben gehad.”

Ook de dialyse, geriatrie, PAAZ en oncologische chirurgie zijn bekend terrein voor de twee. „Op sommige afdelingen zie je jarenlang dezelfde mensen. De hond maakt dan contact en ik kan het gesprek van vorige maand weer oppakken.”

Met voorpootjes op het bed

Deze dag blijven de twee bij de oncologie. „Goedemorgen, ik heb Ties bij me”, zegt Van Griensven nadat ze op een volgende deur klopt. „Vindt u dat leuk? Hij komt op ziekenbezoek.” De labradoodle gaat voorzichtig met zijn voorpootjes op het bed staan, zodat de vrouw die erin ligt hem goed kan zien.

De vrouwen maken een praatje over huisdieren. „Ik fleur er helemaal van op”, zegt de patiënte als de twee weer vertrekken. Dat effect ziet Van Griensven vaak bij degenen die ze bezoekt.

‘Wat een afsluiter’

Zo ook bij de laatste stop van de ochtend. In een stoel in de hoek van de kamer zit de Eindhovense Alison Altena. De van oorsprong Engelse is blij dat ze het bezoek kan meepikken. „Vorig jaar was ik hier voor een operatie en toen was het even te veel, maar nu is het leuk”, vertelt ze. „Dit is een fijne afleiding.” Al bijna een week ligt ze in het ziekenhuis. „Wat een afsluiter”, zegt ze, terwijl Ties rustig naast haar is gaan liggen.

Wanneer Ties en Van Griensven over de gang lopen, zijn er ook genoeg artsen en verplegers die met een lach op hun gezicht naar het beestje kijken en zwaaien. „Hey Ties!”, roept een van de verpleegkundigen.

Een ander komt aanzetten met een plakje worst voor het beestje. „Je ziet hoe blij patiënten van hem worden”, klinkt het. Dan zit de ochtend erop. Ties is moe en alle patiënten die wilden hebben hem over de vloer gehad. „Straks laat ik hem uit”, zegt Van Griensven. „Dan kan hij lekker rennen.”

Als hij een patiëntenkamer uitloopt, laat hij mensen met een glimlach achter

Ingrid van Griensven, , Knuffelhondenteam

Al vijftien jaar krijgt het Catharina Ziekenhuis bezoek van de labradoodles. „Ik ken Paula, degene die hiermee begonnen is. Haar broer was ziek en toen ze zag hoeveel goeds haar hond hem deed, vond ze dat dit in het ziekenhuis ook moest kunnen.”

Daar werd werk van gemaakt en tegenwoordig zijn de viervoeters trouwe gasten op de afdelingen. „Toen ik stopte met werken heb ik aangegeven dat ik dit graag wilde doen.”

Van behandeling naar behandeling

Ook de kinderafdeling wordt regelmatig bezocht met de honden. „Dat is altijd een heel spektakel”, grapt Van Griensven. „Daar delen we knuffelhondjes uit. Die gaan dan overal mee naartoe, van behandeling naar behandeling.”

Om die presentjes te bekostigen, heeft het team een halfjaar geleden de stichting Pootjes voor Positiviteit opgezet. „Van het geld dat we inzamelen, kopen we de knuffelhondjes en materialen voor de gelukspoppetjes.”

Regelmatig komen er donaties binnen van mensen die de honden op bezoek hebben gehad. „Dan schrijven ze erbij wat het met hen gedaan heeft. Dat is zo mooi om te lezen. Het is natuurlijk soms ook best wel zwaar, maar eigenlijk komt er ook altijd positiviteit uit ons bezoek.” Ze kijkt even naar Ties. „Als hij een patiëntenkamer uitloopt, laat hij mensen met een glimlach achter.”

▲ Marc geeft Ties een snoepje tijdens het bezoek. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Ties en Ingrid zijn een vast team. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Alison Altena is blij dat ze zich deze keer goed genoeg voelt voor bezoek van Ties. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Na afloopt krijgen patiënten een kaartje en gelukspoppetje van Ties. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Ook verpleegkundigen zien Ties graag komen. Hij krijgt een worstje van ze. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Ties en Ingrid bezoeken geregeld de oncologie-afdeling. © Charlotte Verhagen/DCI Media

▲ Alison Altena geeft Ties een snoepje. © Charlotte Verhagen/DCI Media